ta olli ühhe pu mahharaiunud tullid need sannad temma mele: kirwes on jo pude jure külge pandud; sepärrast igga pu, mis head wilja ei kanna, raiutakse mahha, ja wisatakse tullesse. Luk. 3, 9. Need sannad kohhutasid tedda nenda, et ta wärristes hakkas mötlema: minna ollen jo nisuggune pu, ja üks Jummala kartmatta innimenne, kes wäärt on, et mind Jummal iggaweste hukka moistab. Sest aiast tundis temma ni suurt ahhastust ommas süddames omma pattuse ellamisse pärrast, et ta ei woinud ennam julge melega patto tehha, waid ta hakkas sedda kurwastust tundma, mis ükski ei kahhetse, kes sedda tunneb, ja hakkas Jummala pole pöörma ning omma hinge önnistust holega otsima, ning jäi ka Jummala kartlikko ellamisse sisse ello otsani ning surri önsaste ärra.

Armas innimenne, kes sa sedda loed! ehk sinnagi olled nisuggusе pu sarnane, kelle külge kirwes on pandud! Mötle ennese peäle ja lasse ennast so Önnisteggia armo läbbi ühheks heaks puuks tehha, mis head wilja kannab, et mitte se luggu so kätte ei tulle, et sind mahha raiutakse ning tullesse heidetakse!